

VLAAMS PARLEMENT



Zitting 2004-2005

10 maart 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

Interpellatie van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het stedelijk afvalbeleid van de stad Antwerpen en de uitspraken van de minister aangaande de ISVAG-oven

Interpellatie van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de uitspraken van de minister betreffende de ISVAG-verbrandingsoven

Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de CZV-norm bij mestverwerking

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de problemen met betrekking tot het decreet houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten

Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed

Donderdag 10 maart 2005

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

– *De interpellaties worden gehouden om 10.19 uur.*

Interpellatie van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het stedelijk afvalbeleid van de stad Antwerpen en de uitspraken van de minister aangaande de ISVAG-oven

Interpellatie van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de uitspraken van de minister betreffende de ISVAG-verbrandingsoven

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van mevrouw Van den Eynde tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het stedelijk afvalbeleid van de stad Antwerpen en de uitspraken van de minister aangaande de ISVAG-oven, en van de heer Daems tot minister Peeters, over de uitspraken van de minister betreffende de ISVAG-verbrandingsoven.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de voorbije weken werd heel wat discussie gevoerd over het afvalbeleid in het algemeen en de ISVAG-oven in het bijzonder. Mijnheer de minister, ik meen dat het noodzakelijk is een aantal concrete vragen te stellen over de ISVAG-oven, want deze oven is vooral voor de afvalverwerking in Antwerpen zeer belangrijk.

Na een bezoek aan de ISVAG-oven hebt u een aantal uitspraken gedaan en hebt u luidop meegedacht

over de toekomstmogelijkheden van de oven. Uw reactie heeft blijkbaar een storm van protest veroorzaakt bij uw coalitiepartner en bij de groenen.

Voor de discussie is het belangrijk nader in te gaan op de geschiedenis van de problematiek van de ISVAG-oven. De ISVAG-oven is een intercommunale huisvuilverbrandingsinstallatie die, naast het uitvoerend bureau, bestuurd wordt door afgevaardigden van de stad Antwerpen, van gemeenten uit de Rupelstreek zoals Boom, Niel en Hemiksem, en van Puurs en Mortsel.

De verbrandingsinstallatie werd opgestart in 1980 en ingeplant langs de drukke A12 in Wilrijk, grenzend aan meerdere dichtbevolkte woonwijken. Eind jaren negentig werd door een team professoren van de UIA de werking en de hoge dioxinevervuiling van de oven aangeklaagd. Er werd vooral een hoge graad aan leukemie en kankers vastgesteld, maar ook genetische afwijkingen bij kinderen kwamen voor.

Een groep wetenschappers van de commissie-Baeyens wenste dat de relatie tussen de milieuverontreiniging en de gezondheid van de buurtbewoners zou worden onderzocht, maar er kwam niets van terecht. Het buurtcomité 'De Pijp Uit' heeft daarop verschillende acties ondernomen, maar pas in 1999 werd in het parlement een commissie ad hoc milieu en gezondheid opgericht en kon het milieu-gezondheidsonderzoek van start gaan. Mijnheer de minister, hopelijk worden nog dit jaar de resultaten bekend gemaakt.

Door de dioxineproblematiek werd de oven in 1999 en 2000 door toenmalig minister van Leefmilieu Dua voor ongeveer 18 maanden stilgelegd. Daarop gebeurden zware investeringen door ISVAG, waardoor de verbrandingsoven over de beste

Van den Eynde

beschikbare technieken zou beschikken en de activiteiten zou kunnen voortzetten.

In dezelfde periode werden door toenmalig minister Dua verschillende rondetafelconferenties georganiseerd met alle betrokken partners, om na te gaan of een vervroegde sluiting van de ISVAG-oven mogelijk is. Minister Dua is er niet in geslaagd een akkoord te bereiken en een vervroegde sluiting af te dwingen, omdat ISVAG inmiddels zware inspanningen had geleverd om zich aan de strenge milieunormering te onderwerpen. Ook na herhaalde vragen aan de groene ministers van Leefmilieu stelden we vast dat de ISVAG-oven kon blijven voortbestaan, en van rondetafelconferenties was geen sprake meer.

Mijnheer de minister, ondertussen zijn we enkele jaren verder. Na uw werkbezoek aan de ISVAG-oven in Wilrijk hebt u samen met uw partijgenoot en voorzitter van ISVAG de heer Heylen een aantal denksporen gelanceerd over de mogelijke toekomst van de ISVAG-oven, omdat in 2011 de milieuvergunning vervalt.

Het lijkt me een verstandige zaak dat de bestuurders van de ISVAG-oven nu al naar nieuwe mogelijke alternatieven en inplantingsplaatsen zoeken, om ook na 2011 over infrastructuur en een mogelijke nieuwe locatie te beschikken voor de verwerking van huisvuil. De Hooge Maey, die eveneens eigendom is van de stad Antwerpen, wordt momenteel genoemd als locatie.

Daarmee zou de discussie over de concentratie van dioxines en andere verontreinigende stoffen in de omgeving van de A12 gedeeltelijk opgelost zijn. Het is een gedeeltelijke oplossing, maar elke hoeveelheid – hoe klein ook – is belangrijk voor de Neerlandwijk en enkele andere wijken in Aartselaar en Hemiksem.

Mijnheer de minister, ik ben tevreden dat het ISVAG-bestuur van mening is dat de huidige ligging van de oven niet ideaal is, en nu al uitkijkt naar alternatieven. Dat initiatief moeten we toejuichen. Het verbaast me dan ook dat u tijdens uw bezoek meedeelde dat de ISVAG-oven ook na 2011 – zo wordt het vertaald in de pers – in de huidige vorm de werkzaamheden mag voortzetten. Volgens het persbericht stelt u dat de oven zelfs na 2011 open

kan blijven. Mijnheer de minister, ik vind dat bijzonder jammer, omdat ISVAG zelf bereid is te zoeken naar een andere locatie en een andere manier van afvalverwerking.

De heer Heylen, voorzitter van ISVAG, heeft enkele proefballonnetjes opgelaten over een gewijzigd ophaalsysteem. Ik wil nogmaals herhalen dat alternatieve verwerkingsmethoden, waarbij het afval niet meer moet worden gescheiden aan de bron, mogelijk moeten zijn. Dat kan vooral een oplossing zijn voor de problematiek in de steden.

De Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek heeft heel wat onderzoekswerk geleverd inzake afvalverwerking en de bestaande afvalverwerkingstechnieken. Ik ben ervan overtuigd dat de markt van de afvalverwerkingstechnieken voortdurend in beweging is, en alternatieve verwerkingsmethoden in volle ontwikkeling zijn. Ik meen dat we die markt volop kansen moeten geven. Het is aan ons politici om de juiste beslissing te nemen en voor de juiste verwerkingstechniek te kiezen.

Mijnheer de minister, het is volgens mij verstandig om in het kader van het nieuwe Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen in 2008 een duidelijk kader te creëren, waaruit moet blijken dat we open staan voor nieuwe afvalverwerkingsmethoden.

Mijnheer de minister, ik hoop dat u meer duidelijkheid kunt verschaffen over de werking en de toekomstmogelijkheden van de ISVAG-oven, die momenteel niet enkel instaat voor de verwerking van het afval van de aangesloten gemeenten, maar ook voor het afval van veel gemeenten uit de Antwerpse agglomeratie.

Mijnheer de minister, u zou het vervroegde sluitingsscenario definitief begraven. Waarom wacht u niet op de voltooiing van het milieu- en gezondheidsrapport, want binnenkort worden een aantal resultaten hiervan bekendgemaakt? Zullen de bevindingen van het rapport worden geconcretiseerd in uw afvalbeleid? Waarom meent u nu reeds dat de ISVAG-oven ook na 2011 open kan blijven, terwijl de directie van ISVAG luidop denkt over een verhuis naar de Hooge Maey?

Wordt een degelijke mobiliteitsstudie voorbereid over de manier waarop het afval wordt aangeleverd op de mogelijke nieuwe locatie Hooge Maey? Bent u bereid de plannen van de ISVAG-directie

Van den Eynde

over een mogelijke verhuis te ondersteunen? Hoe kunt u dat doen? Waarom maakt het afvalbeleid geen werk van het aanleveren van afval via alternatieve transportmiddelen zoals water en trein? Zult u initiatieven nemen om dat populairder te maken? Dat zal niet alleen de verkeersoverlast beperken, maar ook ten goede komen aan het milieu.

Zult u de VITO een nieuwe studie laten uitvoeren over de beste beschikbare technieken? Zullen alle afvalverbrandingsovens in Vlaanderen hieraan onderworpen worden? Binnen welke termijn moet de studie worden afgerond?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, uw werkbezoek heeft niet alleen omwille van de alles-in-één-zak-uitspraak, maar ook omwille van de onduidelijkheid over de toekomst van ISVAG enige verwarring veroorzaakt. Uit uw non-verbale gedrag begrijp ik dat u een en ander zult verduidelijken en de puntjes op de i zult plaatsen. Hopelijk brengt u geruststellend nieuws.

U hebt steeds gezegd dat u niet bij machte bent, tenzij bij overtredingen, om in te grijpen in de milieuvergunning tot 2011. Dat klopt. Er is wel een Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen dat de volgende jaren moet worden voorbereid en waarbij u in 2008 of 2009 een uitspraak zult moeten doen over de toekomst van de afvalverbranding in Vlaanderen.

Mevrouw Van den Eynde heeft al enkele belangrijke momenten uit de geschiedenis van de ISVAG-oven opgesomd, maar ik wil er nog enkele aan toevoegen. In de tweede helft van de jaren negentig was er de commissie-Baeyens en de inspanningen van de Milieu-inspectie. Dat heeft geleid tot een zware sanering van de dioxine-uitstoot voor verschillende bedrijfstakken in Vlaanderen. Het heeft ook geleid tot de sluiting van de ziekenhuisafvaloven in Wilrijk, de sluiting van de IHK-verbrandingsoven in Edegem en de sanering van de ISVAG-oven.

Omwille van een aantal ernstige gezondheidsproblemen in de wijken Neerland en Ysselaar is indertijd door minister Demeester een gezondheidsonderzoek bevolen voor twee regio's die onder milieudruk stonden, met name Hoboken en Wilrijk.

Daarnaast werd Peer als referentieregio gebruikt. De conclusies van het onderzoek waren niet dat Hoboken en Wilrijk zwarte gebieden zijn en Peer een wit gebied. Het was eigenlijk overal nogal grijs. Specifiek voor de regio rond de ISVAG-oven was het resultaat van het onderzoek bij 100 jongeren dat er een significant afwijkend beeld was inzake vertraagde geslachtsonwikkeling en DNA-schade, in vergelijking met het meer landelijke Peer. Daarna kwam er de ad-hoccommissie Milieu en Gezondheid, het milieu- en gezondheidsonderzoek, de biomonitoring in acht regio's, enzovoort.

In 2001 en 2002 werden in totaal drie rondetafelconferenties georganiseerd: twee met maatschappelijke en politieke actoren, zoals de stad Antwerpen, ISVAG, omwonenden, de milieubeweging en het Vlaamse Gewest, en één met een tiental experts. Er werd, omwille van het kostenplaatje, geen consensus gevonden over een gedeelde financiële verantwoordelijkheid voor een vervroegde sluiting, maar er was wel consensus over een aantal andere zaken. Zowel voor de politieke en maatschappelijke actoren als bij de gezondheidsexperts was het duidelijk dat de inplanting van afvalverbrandingsovens in de buurt van woonwijken absoluut ongewenst is. Ik denk dat het belangrijk is dat te beklemtonen.

Ik wil het debat ook verruimen tot de Vlaamse context. Mijnheer de minister, door uw uitspraken over één zak en de alternatieve verwerkingstechnieken, hebt u de focus verlegd. Wat is uw standpunt over de toekomst van de afvalverbranding in Vlaanderen? Wat is de toekomst van de alternatieve verwerkingstechnieken in Vlaanderen?

Mijnheer de minister, wat is uw standpunt over de toekomst van ISVAG? Hebt u daarover enkel overleg gepleegd met de voorzitter, of was er ook terugkoppeling met de vennoten van ISVAG, de districtsraad en de omwonenden? Bent u van plan dat overleg alsnog te voeren?

Bent u van oordeel dat de oven na 2011 operationeel kan blijven? Steunt u het idee van herlokalisatie van de ISVAG-installatie, eventueel in de vorm van alternatieve verwerking op de site Hooge Maey?

Hoe staat het concreet met de alternatieve verwerking, zoals gepland in het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen? Welke verwerkingscapaciteit wilt u realiseren via scheiding, verdroging en vergisting of een combinatie ervan?

Daems

Mijnheer de minister, naar aanleiding van uw uitspraken heeft de Bond Beter Leefmilieu de vraag gesteld het systeem van de groenestroomcertificaten te bekijken en eventueel te onderzoeken of er een weging mogelijk is naargelang het type van valorisatie.

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb geen vragen, maar wil wel enkele bedenkingen formuleren.

We moeten er in de toekomst naar streven het verbranden sterk te reduceren en we moeten maximale kansen geven aan alle alternatieven.

De inplanting van de ISVAG-oven in een woonwijk is niet ideaal. Ik word daar ook mee geconfronteerd, want ook IVM in Eeklo is ingeplant naast een woonwijk van 2.000 mensen. Ook die oven moest totaal ontmanteld worden en werkt na de heropbouw nu ver beneden de normen. Ik stel vast dat de ISVAG-oven beantwoordt aan de strengste normen, en zelfs groenestroomcertificaten kreeg toegekend.

We moeten het onderzoek naar alternatieven volop kansen geven. Ik stel vast dat bijvoorbeeld het Herhof-procédé – dat we enkele jaren geleden met de commissie hebben bezocht – in Duitsland werkt, maar dat er bij IOK financiële problemen zijn.

Het pyrolyse-project in Frankfurt is mislukt. De kostprijs bedroeg 150 miljoen euro en de afbraakwerken zullen nogmaals 150 miljoen euro kosten. Het VERA-project van enkele jaren geleden heeft 4,5 miljoen euro studiekosten met zich mee gebracht. De vaststelling was dat de kostprijs te hoog is en de ecologische meerwaarde niet verzekerd.

In de omgeving van de ISVAG-oven wordt de grootste schade veroorzaakt door het autoverkeer. Dat is de grote boosdoener.

We moeten alle alternatieven kansen geven en het onderzoek stimuleren, zodat in de toekomst het verbranden sterk kan worden gereduceerd. Ik denk dat, na de grondige sanering van de voorbije jaren, de meeste verbrandingsinstallaties ver beneden de norm werken. Ik zie geen reden waarom die ovens

moeten worden gesloten. Desalniettemin moeten alternatieven alle kansen krijgen.

De heer Patrick Lachaert: Ik wil me hier volledig bij aansluiten. Er zijn zeer belangrijke investeringen gebeurd voor veel ovens. Deze budgetten werden uiteindelijk opgehoest door steden en gemeenten. We mogen verwachten dat er een zekere afschrijvingsperiode is om de investering rendabel te maken.

Door de investeringen werden de milieudoelstellingen bereikt, maar door de voortschrijdende bebouwing geraakt een oven soms ingesloten.

Ik pleit voor voorzichtigheid. Als we de milieudoelstelling halen, moet de investering toch een uitwerking hebben zoals gepland door de afschrijving.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, we moeten niet opnieuw het warm water uitvinden. Tijdens de vorige legislatuur is uitgebreid onderzoek gebeurd door de VITO. Via de methodiek van de levenscyclusanalyse werden de verschillende verwerkingstechnieken – het Herhof-proces van biologisch drogen en scheiden, maar ook het procédé van scheiden en vergisten dat door VERA op de Hooge Maey zou worden toegepast – vergeleken, in combinatie met verschillende soorten nabehandeling zoals de wervelbedoven.

Uit het onderzoek bleek dat de biologisch-mechanische voorbehandeling als beste beschikbare techniek kan worden aangemerkt. Dat wil niet zeggen dat ook de huidige verbrandingstechniek niet verder moet worden geoptimaliseerd.

In Nederland blijkt dat met aanpassingen aan de ovens een veel hoger netto elektrisch rendement kan worden gehaald. In Scandinavische landen leveren klassieke verbrandingsovens naast stroom ook warmte aan stadsverwarmingsnetten en dergelijke. Dat zijn technieken die het energetische rendement van verbrandingsovens serieus kunnen opdrijven.

Laten we de koe bij de horens vatten. De plannen voor VERA op de Hooge Maey waren heel concreet uitgewerkt: er waren een bouw- en milieuvergunning, waarover trouwens geen enkel bezwaarschrift werd ingediend. Het Vlaamse bedrijf Orga-

Martens

nic Waste Systems uit Gent, een spin-off van de universiteit van Gent, zou de technologie leveren, maar kan nu in de eigen regio, jammer genoeg, geen enkele referentie-installatie oprichten. Het bedrijf heeft wel scheidings- en vergistingsinstallaties in Barcelona, Rome en Parijs, maar krijgt in Vlaanderen niet de kans zijn technologie te bewijzen.

Het gaat niet alleen over milieubeleid, maar ook over innovatiebeleid. Innovatiebeleid wil zeggen dat het iets meer mag kosten. Op die manier kunnen we nieuwe technologieën ontwikkelen en ervaring opdoen die we nadien kunnen valoriseren in het buitenland.

Mijnheer de minister, ik reken erop dat in deze legislatuur de dossiers die in het slop zitten, worden voortgezet. Het gaat dan over scheiding en vergisting op de Hooge Maey, over Limburg en over Geel. Dat laatste is het enige concrete project dat in de steigers staat, maar door de faling van Herhof – wat niets te maken heeft met het falen van de technologie – stilligt. Mijnheer de minister, ik hoop dat u tijdens deze legislatuur de eerste lintjes kunt doorknippen van biologisch-mechanische voorbehandelingsinstallaties.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, naar aanleiding van een actuele vraag vorige week, heb ik de zaak al kunnen verduidelijken. Het antwoord op deze vraag heeft wel niet hetzelfde effect gehad als een bezoek aan ISVAG. Ik wil ook graag herhalen, en misschien nog iets specificeren, wat aan bod is gekomen naar aanleiding van de begrotingsbesprekingen.

Vanuit milieutechnische redenen – de milieuvergunning is afgeleverd – zijn er op dit ogenblik geen elementen om de oven vervroegd, voor 2011, te sluiten. Dat heeft te maken met de zeer goede resultaten in vergelijking met de opgelegde normen inzake emissies, energie-efficiëntie en dergelijke.

In actie 112 van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen van de vorige regering, staat, in het kader van de capaciteit thermische eindverwerking: ‘Om een beeld te krijgen van de thermische eindverwerkingscapaciteit in Vlaanderen eind

2007 gaan we uit van’, en dan volgen een aantal elementen, ‘de al dan niet vervroegde vrijwillige sluiting in 2005 van de verbrandingsinstallatie van ISVAG’.

Actiepunt 112 vervolgt: ‘Indien ISVAG vervroegd overgaat tot de vrijwillige sluiting, moet de verwerkingscapaciteit van 140.000 ton worden vervangen door een minstens evenwaardige BBT-techniek. Deze mogelijke vervroegde vrijwillige sluiting impliceert de volgende voorwaarden: de sluiting gebeurt in overleg met alle betrokken actoren; de financiering van de sluiting is volledig geregeld; er moet tijdig worden voorzien in vervangbare BBT-capaciteit in Vlaanderen, zo niet komt het zelfvoorzieningsprincipe in het gedrang; de afvalstoffen die bij ISVAG werden verwerkt, mogen in geen geval bijkomend worden gestort. Een overzicht van de verbrandingscapaciteit van de roosterverbrandingsinstallatie wordt weergegeven in de volgende tabel.’

Collega's, dat is het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007. Ik heb ook in deze commissie gezegd dat ik me daaraan zal houden. De voorwaarden voor een vrijwillige sluiting zijn dus niet vervuld.

Ik heb daar met het directiecomité van ISVAG over gesproken, nog voor de persontmoeting. Ook ISVAG stelt dat als opnieuw kon worden begonnen, de oven niet op die plek zou worden gebouwd. Als we een nieuwe, belangrijke beslissing zouden nemen, dan moeten we zeker rekening houden met een eventuele sluiting van de oven en een verplaatsing. Er werd reeds gesproken over de Hooge Maey.

Mijnheer Daems, ik heb er alle begrip voor dat u zaken die worden gemeld in de media, aan een kritisch onderzoek wilt onderwerpen. Ik doe dat ook. Ik heb via de media vernomen dat de groenen willen dat de oven wordt gesloten na de afschrijving van de installatie. Die afschrijving loopt af in 2018. Ik heb dat bij de directie nagevraagd. Misschien hebt u een andere afschrijving voor ogen? De afschrijving werd in het directiecomité en de raad van bestuur besproken. De stad Mortsel, waar een heel competente burgemeester de leiding heeft, maakt daar trouwens deel van uit.

Mijnheer Daems, mevrouw Van den Eynde, u verwijst naar gezondheidsstudies waarvan de resulta-

Peeters

ten de komende maanden bekend zullen zijn. Die kunnen misschien nieuwe feiten aan het licht brengen, maar op basis van de milieutechnische elementen en de goede resultaten is er nu geen sprake van een vervroegde sluiting. Ik heb begrepen dat hierover consensus bestaat in het directiecomité.

Tijdens de begrotingsbespreking heb ik gezegd dat het jaar 2011 in de volgende legislatuur valt. Mocht ik dan nog minister van Leefmilieu zijn, zal ik me zeker over de kwestie buigen, maar die is nu niet aan de orde. We zullen echter wel overgaan op een nieuw uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen 2008-2012, en dat valt wel binnen deze legislatuur. Ik heb er met het directiecomité van ISVAG over gesproken, en die zou graag meehelpen met dat plan en het uitstippelen van een visie die over het jaar 2011 loopt. In het licht van de voorbereiding van dit nieuwe uitvoeringsplan moeten we onderzoeken in welke mate we reeds zaken kunnen bepalen voor de periode na 2011. Ik zeg daarmee niet dat de oven openblijft tot na 2011. In overleg zal worden bekeken welke stappen kunnen worden gezet. Het plan zal ook hier worden bediscussieerd. In het verleden werden al gesprekken gevoerd over de Hooge Maey. Ook van andere ovens loopt de vergunning in die periode af. Ook daarvoor moeten we een oplossing zoeken. We moeten onderzoeken wat de capaciteit van de Hooge Maey is en welke technologie er wordt toegepast.

Ik herhaal dat de effectieve beslissing voor de milieuvergunning zal worden genomen in 2011 tenzij er nieuwe, belangrijke elementen aan het licht komen op basis van de studies.

Mijnheer Daems, u vroeg of er overleg werd gepleegd met het stadsbestuur van Antwerpen en de omwonenden. Ik heb toegezegd om het overleg verder te organiseren met ISVAG. De stad Antwerpen, Morselt en andere gemeenten participeren daarin. Als het overleg niet volstaat, dan moet Antwerpen dat duidelijk formuleren en is het mogelijk dat het overleg met de stad op een andere manier zal worden georganiseerd. Ik ga er echter van uit dat er geen problemen zullen zijn omdat al die gemeenten vertegenwoordigd zijn op het overleg.

De actiegroep 'De Pijp Uit' heeft in het verleden heel wat acties georganiseerd. De groep was ook uitgenodigd voor het onderhoud. Omdat het in

de voormiddag viel, kon echter niemand komen. Ik heb vernomen dat de contacten tussen ISVAG en de actiegroep heel behoorlijk zijn en dat het overleg zal worden voortgezet. Als er nood is aan rechtstreeks contact met die mensen, dan kan dat eventueel.

De oven is natuurlijk niet goed gelokaliseerd, maar hij staat nu eenmaal waar hij staat. In Vlarem wordt voorzien dat bij de behandeling van een milieuvergunningaanvraag voor de verwerking van afvalstoffen, de ligging van een hinderlijke inrichting ten opzichte van de omgeving mee moet worden beoordeeld. De vergunning werd natuurlijk al afgeleverd. Er wordt niet in specifieke afstandsregels voorzien. Ik veronderstel dat met dit alles rekening werd gehouden toen de vergunning werd afgeleverd. Dergelijke ovens in de nabijheid van woonwijken, vormen een heel delicate situatie. Ik begrijp de gevoeligheden van de omwonenden. Dit is trouwens niet enkel een Vlaams probleem, zo staat er ook in Wenen een verbrandingsoven midden in de stad. Het probleem moet in de toekomst natuurlijk wel worden opgelost, zeker na 2011.

U verwees beiden naar een aantal studies. In 1998 werd in opdracht van de toenmalige Vlaamse minister bevoegd voor gezondheidsbeleid een studie uitgevoerd over de risico's op gezondheidsschade bij kinderen van de Neerlandwijk te Wilrijk. Zo werden de perinatale toestand van de pasgeborenen, de algemene gezondheidstoestand en de leerachterstand van schoolgaande kinderen geëvalueerd. Er werden toen geen significante verschillen aangetroffen met andere regio's.

In 2002 werd een grootschalig biomonitoringprogramma opgestart. Drie levenscohorten worden onderzocht. Voor de zuigelingen en pasgeborenen zullen de resultaten in het voorjaar van 2005 worden bekendgemaakt. De resultaten voor de groep adolescenten worden in het voorjaar van 2006 verwacht. De resultaten voor de groep volwassenen worden pas in het najaar van 2006 verwacht.

Voor de navelstrengbloedanalyse van pasgeborenen, die specifiek in de buurt van huisverbrandingsovens wonen, werd het aantal proefpersonen bij aanvang van de studie geschat op 200. Tot nu werden er slechts 24 stalen afgenomen. De populatie van deze subcategorie is bijgevolg te klein om er wetenschappelijke uitspraken over te doen.

Peeters

Als uit de resultaten zou blijken dat er een serieus probleem is, dan moeten we de hele zaak opnieuw bekijken, rebus sic stantibus. Ik hoop dat de studie geen schokkende, negatieve resultaten oplevert. Ik wil zeker niet vooruitlopen op de zaak, want dat zou onverstandig zijn.

Het tweede deel vragen slaat op het afvalbeleid in het algemeen. Op uitdrukkelijke vraag van deze commissie blijft mijn uitgangspunt het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007. Ik zal verdere uitvoering geven aan dat plan, met alle hindernissen en problemen van dien. Het is niet goed om met periodes te worden geconfronteerd die niet overeenkomen met de legislaturen. We moeten dit veranderen zodat een nieuwe regering nieuwe plannen kan opstellen en niet wordt geconfronteerd met plannen van een vorige regering, want ondanks een goede kwaliteit, veroorzaakt zo iets problemen.

In het uitvoeringsplan wordt erin voorzien om een voorbehandelingscapaciteit van 600.000 ton afval te realiseren. Twee installaties voor drogen-scheiden werden gepland: IOK in Geel met een capaciteit van 150.000 ton en Recycling Center Evergem met een capaciteit van 120.000 ton. Twee andere installaties zouden werken volgens het principe scheiden-vergisten, namelijk VERA in Antwerpen met een capaciteit van 150.000 ton en IGEAN in Brecht met een capaciteit van 30.000 ton. In Limburg zou een installatie voor de resterende 150.000 ton moeten worden gebouwd volgens een nog nader te bepalen BBT-voorbehandelingstechniek.

Van de geplande en vergunde voorbehandelingsinstallaties is momenteel enkel de installatie van IOK in Geel bijna gerealiseerd. Deze week werd trouwens een bericht verspreid over financiële moeilijkheden. De installatie in Evergem zal naar alle waarschijnlijkheid niet worden gerealiseerd. De realisatie van de VERA-installatie in Antwerpen werd in 2003 voor onbepaalde duur opgeschort. De uitvoering van de scheidings-vergistingsinstallatie van IGEAN in Brecht was gekoppeld aan de realisatie van de VERA-installatie. Vermits het project in Antwerpen niet doorgaat, heeft IGEAN ervoor geopteerd om na het aflopen van de tijdelijke vergunning voor dit scheiden-vergisten, haar installatie opnieuw aan te wenden als GFT+-composteringsinstallatie.

In de provincie Limburg werd eveneens geopteerd voor een voorbehandelingstechniek. In 2003 werd een technische studie uitgevoerd om een geschikte inplantingsplaats en techniek te bepalen. Vervolgens was het de bedoeling om aan de hand van een lastenboek te kiezen voor een geschikte voorbehandelingstechniek. Momenteel is de onderhandelingsprocedure met mogelijke partners nog bezig.

In 2003 werd in Vlaams-Brabant onderzocht om een voorbehandelingsinstallatie te bouwen op basis van een nieuwe verwerkingstechniek: de Fibrecycle-techniek. Een studie uitgevoerd door de VITO, die deze techniek vergeleek met andere, klassieke en alternatieve, verwerkingsmethoden voor restafval, toonde aan dat deze techniek vergelijkbaar, en in sommige scenario's beter, was qua milieupact, mits er aan een aantal randvoorwaarden werd voldaan en er meer onderzoek naar de afzet van de eindproducten gebeurde om onduidelijkheden in de studie weg te werken. Omwille van deze redenen konden geen prijzen worden gegarandeerd die vergelijkbaar zijn met andere verwerkingstechnieken. In het najaar van 2004 werd dit denkspoor door de provincie Vlaams-Brabant verlaten. Ondertussen werd een overeenkomst afgesloten met Indaver om het restafval van Vlaams-Brabant te verwerken.

Mijnheer Martens, dit is de stand van zaken. Het is niet evident om de voorbehandeling van de vooropgestelde 600.000 ton afval te halen. Naast de juiste techniek, keuze en inplanting vormen de budgetten een belangrijk obstakel. Het Vlaamse Gewest kan onmogelijk zelf het nodige geld op tafel leggen. We hebben een participatie in Indaver. Men wilde die afstoten, maar we hebben gevraagd om daar eerst nog eens goed over na te denken. Het zou spijtig zijn dat we door te snel te handelen, iets zouden doorschuiven, bijvoorbeeld naar het zuiden.

De uitdaging is groot. De suggestie dat ik lintjes zou kunnen doorknippen, is natuurlijk aanlokkelijk, maar eerst moeten de problemen worden opgelost. Als we kunnen stimuleren, zullen we dat zeker doen. De volgende maanden zullen erg belangrijk zijn, want we moeten de juiste keuzes maken voor het plan 2008-2012. Als eerder iets kan gebeuren, zullen we niet nalaten om dat te doen. Ook de vorige regering heeft kunnen vaststellen dat deze zaken tijd vergen en heel complex zijn. Ook verstandig groen zal het met me eens zijn dat de realistische aanpak moet zegevieren en dat we

Peeters

stap per stap vooruitgang moeten boeken. Ook de problematiek van het transport werd aangehaald in de vragen. Het is evident dat we het transport via het spoor en het water, moeten stimuleren. De afstand is een niet onbelangrijke factor. Een schip moet immers een tijdje kunnen varen met een lading. Ook voor het treinverkeer moet de afstand groot genoeg zijn. Momenteel wordt onderzocht of er financiële steun kan worden gegeven voor de aankoop van specifieke containers voor de transport over het water. We onderhandelen met NV Zeekanaal voor de bouw van infrastructuur die de overslag van afval mogelijk maakt.

Het is een pertinente beleidsoptie om bijkomende inspanningen te leveren om het vervoer van afval, dat in het verleden uitsluitend langs de weg gebeurde, via de binnenvaart en het spoor te laten verlopen. Zo onderzoeken vestigingen, zoals die van Geel, de mogelijkheid van een andere vervoersvorm. Ook de vorige regering heeft reeds deze accenten gelegd.

Mevrouw Van den Eynde, er staan nog andere studies op stapel. Er komt een vergelijkende studie over de verschillende verwerkingstechnieken voor huishoudelijk afval. Er is inderdaad al heel wat gestudeerd, mijnheer Martens. Maar we moeten zo veel mogelijk goed materiaal in handen krijgen. Deze studie zal de milieu-impact, de energie, de materiaalrecuperatie, de kosten en de bedrijfsvoering met elkaar vergelijken. Dit onderzoek is niet meer dan – maar desalniettemin zeer zinvol – een actualisatie van de studie van 2001 onder de titel ‘Vergelijking van verwerkingsscenario’s voor restfracties van huishoudelijk afval en niet-specifiek categorie-2-bedrijfsafval’. De uitvoering van deze studie werd ook in het uitvoeringsplan 2003-2007 opgenomen. In 2005 zal een inventarisatiestudie van de afvalverbrandingsinstallaties in Vlaanderen worden uitgevoerd. Hierin zullen verschillende parameters zoals bodem- en vliegassen en luchtmissies worden vergeleken.

Er was nog een vraag over de groenestroomcertificaten. De Raad van State heeft artikel 15 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 maart 2004 geschorst. We hebben het systeem dan aangepast met het besluit van de Vlaamse Regering van 25 februari 2005. Dat verscheen eergisteren, 8 maart, in het Belgisch Staatsblad. Overigens staat ook

artikel 5 van het interpretatief decreet van 7 mei 2004 ter discussie, maar dan voor het Arbitragehof. We hebben dus behouden wat toegestaan was. Ik zal voor het zomerreces een juridische regeling uitwerken.

Ik ga ervan uit, mijnheer Daems, dat uw vraag gebaseerd is op het feit dat de verbrandingsovens WKK-certificaten krijgen. De vraag is of die niet anders moeten worden aangepakt. U hebt dat toegelicht. Voor Isvag is dit geen onbelangrijke bron van inkomsten. Ik heb een rondetafel over bio-brandstoffen bijgewoond. Daar werd gepleit voor een accijnsverlaging, dat begrijp ik. We moeten ook aandacht hebben voor de biomassa en de opwekking als we verder gaan met die certificaten. Ik wil daar nu niet te diep op ingaan. Ik neem uw visie in overweging. We komen daar later op terug.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik dank u voor uw uitgebreid antwoord, mijnheer de minister. Er is eindelijk wat duidelijkheid. Ik hoop dat er nu wat rust komt, zodat u volop aan een degelijke oplossing kunt werken. We moeten erkennen dat ISVAG zware inspanningen geleverd heeft die geleid hebben tot de optimalisatie van de installaties. Ik heb begrip voor het voornemen van het bestuur om een spaarpotje aan te leggen om over enige tijd een nieuwe installatie op een nieuwe locatie uit te bouwen. Dat moet voor mij alleszins het streefdoel zijn. Ik begrijp dat u nu onvoldoende grond hebt om de ISVAG-oven nu te sluiten. We moeten mee werken aan een alternatief.

Ik hoop dat er binnenkort ook enige duidelijkheid komt over de relatie milieu en gezondheid. Ik weet niet of de studie naar oorzakelijke verbanden zal zoeken. Het is altijd een moeilijke klus om die aan te tonen. We moeten de evolutie van de luchtvervuiling in de buurt van de oven blijven opvolgen en de andere grote vervuilers zoeken. Ik denk aan het wegverkeer. Als minister van Openbare Werken bent u de geknipte persoon, om daar de oplossingen voor aan te reiken. Misschien moet u eens nadenken over structurele ingrepen voor de A12.

Ik onthoud dat u niet van plan bent om zomaar een carte blanche uit te reiken aan ISVAG om na 2011 de oven op dezelfde plaats te handhaven. Ik ga ervan uit dat u in het belang van de buurtbewoners, verstandig en groen zult handelen.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, blijkbaar zijn ook voor u deze, en andere, ovens absoluut ongewenst in woonwijken. We moeten dat in de toekomst vermijden. Ik hoop dat u de juiste beslissing neemt voor de periode vanaf 2011. Ik hoop dat u de resultaten van de gezondheidsonderzoeken zult afwachten en evalueren.

U bent bereid om verder overleg te plegen. Ik wil de suggestie doen om naar de Neerlandwijk te gaan en met de mensen te gaan praten. Dat is in het verleden al gebeurd, we hebben met zowat iedereen gesproken. De drempel om naar de ISVAG-installatie te komen – ondanks het nut van de overlegcommissie – is vrij hoog voor de bewoners van de Neerland- en de Ysselaarwijk.

Ik deel de analyse van de heer Lachaert over het uitvoeringsplan, de vrijwilligheid en het afschrijvingsplan. We moeten respect hebben voor het uitvoeringsplan. Er werd destijds geen meerderheid gevonden om tot een vervroegde sluiting over te gaan, alhoewel er een becijferd voorstel voorlag van Ernst & Young en twee professoren. Naargelang de datum van sluiting schommelde de prijs tussen 25 en 32 miljoen euro. Net omwille van het ontbreken van een consensus is die voorwaarde van vrijwilligheid in het uitvoeringsplan ingeschreven. Ik ben het niet volledig met u eens over het afschrijvingsplan van ISVAG zelf, tenzij er nu een andere agenda is dan toen. Het bedrijf heeft toen een plan voorgelegd dat eigenlijk sprak van een volledige afschrijving van de installatie met zelfs een positief resultaat tegen 2011, en toen spraken we nog niet van de groenestroomcertificaten die voor ISVAG een aanzienlijk bron van extra inkomsten zijn geworden.

Uw visie op de scheidings- en vergistingsinstallaties verontrust mij enigszins. Volgens mij moet u als Vlaams minister een krachtiger standpunt innemen. U moet alle mogelijkheden onderzoeken inzake subsidiëring, heffingenbeleid, en dergelijke. De steun via groenestroomcertificaten zou daar een rol in kunnen spelen. Ik reken op een krachtadiger optreden van u. Ook uw antwoord op de alternatieve installatie destijds in Limburg was dermate vaag en algemeen dat iedereen zich afvroeg wat u in feite bedoelde, wat u, wat deze regering wilde met die alternatieve technieken.

Ik stel samen met u vast dat een aantal installaties niet doorgaan, ook al zijn de vergunningen in orde. Het sluitstuk, de wervelbedoven van Sleco op Linkeroever, die was bedoeld om de hoogcalorische stromen van de scheidings- en vergistingsinstallaties op te nemen, wordt wel gebouwd. Op welke manier wordt die wervelbedoven dan gevoed zolang de hoogcalorische stromen ontbreken?

U wilt nog een studie gelasten. Is dat niet overbodig? Zijn er intussen dan zulke ontwikkelingen op de markt van de nieuwe technieken dat een studie van 2002 reeds achterhaald is? Dat lijkt me erg snel.

U zult voor de zomer nog een juridisch kader uitwerken. Ik stel voor dat we dan nog eens praten. Ik wil alvast vragen om de weging van alternatieve installaties, windenergie en groenestroomcertificaten van verbrandingsovens daarin op te nemen.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, ik kijk met veel interesse uit naar het uitvoeringsplan 2008-2012. Ik maak me ongerust omdat er van het huidige uitvoeringsplan zo weinig wordt gerealiseerd. Daar stond ook in aangekondigd dat er voor een 600.000 ton aan voorbehandelingscapaciteit zou worden gerealiseerd op de Hooge Maey in Evergem, in Antwerpen, in Limburg en in Vlaams-Brabant. Er is maar één installatie effectief gerealiseerd. Dat uitvoeringsplan hangt daar in het luchtledige. Het nieuwe plan zal diezelfde tekortkomingen wellicht niet kunnen ondervangen.

Ik ben ook bang voor het domino-effect. Als al die plannen niet doorgaan, wat betekent dat dan voor het sluitstuk, voor de wervelbedinstallatie? Die wordt wel voor de helft gevuld met waterzuiveringsslib waarvan de aanvoer verzekerd is, maar voor de andere helft rekende men op de voorbehandelingsinstallaties. Valt dat laatste domino-steentje in ons afvalverwerkingstraject straks om?

Ik hoop dat het nieuwe uitvoeringsplan garanties inhoudt zodat het deze keer wel wordt uitgevoerd. Het klopt natuurlijk dat het niet enkel een kwestie is van de juiste technieken op de juiste plaats, maar ook van de nodige middelen. Daar kan de Vlaamse overheid de juiste randvoorwaarden voor scheppen. OVAM bestudeert momenteel de hervorming van het afvalheffingenbeleid. De verwerkingsin-

Martens

stallaties zijn onderworpen aan een heffing op basis van de input, het aantal ton verbrand afval bijvoorbeeld. Misschien moeten we de heffing verschuiven naar de output, wat er uit de installaties komt, zoals de uitstoot van stikstof of de hoeveelheid nog te storten slakken. Zo zouden de alternatieve voorbehandelingsinstallaties een ferme duw in de rug krijgen. Ze worden dan competitiever ten opzichte van de klassieke verbranding omdat ze de hoeveelheid afval verkleinen, voor een lagere stikstofoxide-uitstoot zorgen en een hogere materiaalrecuperatie hebben en een kleine hoeveelheid nog te storten restmateriaal. Misschien ligt daar de sleutel om die alternatieven ook economisch aantrekkelijk te maken.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Niemand kan ooit alles hebben. Ik ga voor concrete resultaten en verwezenlijkingen. Wanneer de ene installatie niet volledig aansluit op de andere, heeft het voor mij geen zin om zaken te realiseren waarvan de haalbaarheid nog niet is bewezen. Ik ben daar heel gevoelig voor. Het heeft weinig zin om zaken te lanceren die goed bedoeld zijn, maar waarvan de realisatie moeilijk of zelfs onmogelijk is in praktijk. U verwees ernaar, mijnheer Martens. Ik ondervind het nu aan den lijve. Zo lang de haalbaarheid beneden een bepaald percentage blijft, moet ik me wel vaag uitdrukken, mijnheer Daems. Ik begrijp uw ongeduld maar ik moet voorzichtig zijn en realistisch handelen. U wilt een ambitieus en voluntaristisch beleid, maar ik heb een enigszins andere instelling en stijl. Uw zorgen zijn echter ook de mijne. In de komende weken en maanden, als we elkaar nog wat beter kennen, kunnen we hier verder over praten.

Boekhoudkundige en fiscale afschrijving heeft niets te maken met winst, mijnheer Daems. Een bedrijf dat met volledig afgeschreven installaties werkt, kan wel een hogere winst noteren. De afschrijvingen van de investeringen lopen volgens mijn informatie tot 2018. Vanaf 2007 kan inderdaad een spaarpotje worden aangelegd, mevrouw Van den Eynde. Dat heeft niet alleen te maken met die afschrijvingen, maar ook met de gestegen omzet. Er zijn een aantal gemeenten bij gekomen.

Een ander element is de rechtszekerheid. We kunnen de alternatieve installaties wel bevoordelen,

maar we mogen de andere, de investeringen in klassieke installaties niet bestraffen. Zij zijn vanuit een ander standpunt vertrokken. We moeten die investeringen behouden. We kunnen eventueel de alternatieven een extra stimulans geven.

Ik sta ook kritisch tegenover onderzoek. We moeten geen studies laten uitvoeren om de studies. Hoe dynamisch de markt ook is, we moeten voorzichtig blijven. We moeten zeker weten welke technieken de beste zijn, en welke het best gaan renderen. Het gaat om aanzienlijke bedragen. De nieuwe technieken moeten de toets van de rentabiliteit doorstaan. Het Duitse voorbeeld toont aan dat vergissingen snel gemaakt zijn. Dat moeten we absoluut voorkomen.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door mevrouw Van den Eynde, door de heer Martens en door de heer Daems werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de CZV-norm bij mestverwerking

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Rombouts tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de CZV-norm bij mestverwerking.

Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de chemische zuurstofvraag of CZV-waarde van een bepaalde stof is de hoeveelheid zuurstof die verbruikt wordt om deze stof biologisch af te breken. Aan afvalwater wordt in Vlarem II een CZV-norm opgelegd en dus ook aan het loosbaar effluent van mestverwerkingsinstallaties. Behalve voor lozingen in brak water, ligt de CZV-norm voor mestverwerkingsin-

Rombouts

stallaties met een biologische en/of fysico-chemische behandeling op 125 milligram per liter. In de praktijk blijkt dit haast onhaalbaar te zijn.

Bij het instellen van de CZV-norm voor mestverwerkingsinstallaties in 1999 werd de norm voor waterzuiveringsinstallaties overgenomen. Afvalwater heeft echter een totaal andere samenstelling dan drijfmest. Bovendien wordt het huishoudelijk afvalwater voortdurend en vaak tientallen keren verdund, en meestal nog met regenwater afgevoerd.

In zowat alle industriële sectoren evolueren de Vlaamse normen mee met de beste beschikbare technologie, de BBT, en de draagkracht van de ondernemingen. Dat is ook de eigenlijke betekenis van BBT. De BBT is deze techniek die het beste resultaat oplevert en geen overdreven kosten impliceert. De CZV-norm voor mestverwerkingsinstallaties voldoet niet aan deze definitie. De inspanningen om de huidige CZV-norm te halen, verdubbelen grosso modo de verwerkingsprijs per kubieke meter mest en hypothekeren daardoor de economische haalbaarheid van de mestverwerking.

Aan het eind van de vorige legislatuur werd deze problematiek reeds besproken in de commissie voor Leefmilieu. Onze fractie had een voorstel van decreet ingediend om de CZV-norm te wijzigen. Tijdens de hoorzittingen bij de bespreking van het decreet, werd de voltallige commissie overtuigd van dit probleem. VITO, dat ook het onderzoek doet naar BBT, heeft toen duidelijk gemaakt dat na biologische zuivering de hoeveelheid CZV haast geen invloed heeft op de zuurstofvraag in het milieu. De CZV-waarde in het effluent van de mestverwerkingsinstallaties ontstaat immers door een refractaire component die zéér traag tot nihil biologisch afbreekbaar is.

Omdat een voorstel van decreet niet echt aangegeven was om Vlaam II te wijzigen, is vervolgens door onze fractie een voorstel van resolutie ingediend met de vraag om de CZV-waarde voor lozingen in niet-brak water op te trekken tot 1.000 milligram per liter. Over dit voorstel van resolutie is in april 2004 gestemd in het Vlaams parlement en met uitzondering van Groen! is het unaniem goedgekeurd. In de commissie keurde Groen! de resolutie wel goed.

De afgelopen tijd blijkt steeds vaker dat de CZV-norm een groot knelpunt vormt bij de uitbouw van mestverwerkingsinstallaties. Ik zou u dan ook willen vragen om deze zaak zo snel mogelijk te bekijken, mijnheer de minister. Bent u op de hoogte van deze resolutie? Welke stappen zijn reeds gezet om er uitvoering aan te geven aan? Volgens VITO hebben de refractaire stoffen na biologische zuivering die zorgen voor een hoge CZV-waarde geen invloed op de reële zuurstofvraag. Zijn er ondertussen nieuwe elementen opgedoken waardoor deze CZV-norm niet opgetrokken kan worden? Bent u bereid om de CZV-norm aan te passen aan de BBT, zoals ook voor andere sectoren de normen bepaald worden aan de hand van de BBT? Binnen welke termijn acht u het redelijkerwijs mogelijk om aan de hand van een BBT-studie een nieuwe CZV-norm voor te stellen? De CZV-norm is het grootste knelpunt, maar ziet u het zitten om na te gaan of ook de andere normen haalbaar zijn met de huidige BBT?

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de voorzitter, ik vind de vraag van mevrouw Rombouts niet alleen interessant maar ook zeer nuttig. Ik reken op een even nuttig antwoord, mijnheer de minister, zeker in de voorbereiding van een nieuw mestdecreet. De mestverwerking werd altijd gezien als een van de voornaamste pijlers om de mestproblemen in Vlaanderen op te lossen. Als de mestverwerking in de toekomst geketend blijft aan een aantal randvoorwaarden zoals de CZV-norm, dan mogen we zo veel mestdecreten maken als we willen, in de praktijk zal dat weinig soelaas brengen. Een goede oplossing of alternatief voor de CZV-norm zal zeker bijdragen tot een degelijk en werkbaar helder en efficiënt mestdecreet.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik was inderdaad op de hoogte van de resolutie. De resolutie vraagt te onderzoeken of de normen voor lozing in niet-brak water verhoogd kunnen worden, en gaat meer specifiek over de problematiek van de chemische zuurstofverbruikswaarden.

Peeters

Als ik de resolutie goed heb gelezen, stel ik vast dat er geen duidelijke vraag was om de CZV-waarde op te trekken tot 1.000 milligram per liter, in tegenstelling met wat in de vraag wordt gesuggereerd. Misschien was het wel de achterliggende bedoeling, maar het werd niet uitdrukkelijk opgenomen.

De vorige regering heeft de resolutie van 21 april 2004 niet uitgevoerd. Aan het BBT-kenniscentrum van de VITO werd geen opdracht gegeven om een voorstel te doen van BBT-gerelateerde normen.

De technologische en economische haalbaarheid van de normen voor mestverwerking werden door de VITO onderzocht in het kader van hun eerste BBT-studie, uitgevoerd in 1998 voor de sector be- en verwerken van dierlijke mest. In de studie staat vermeld dat de normen voor stedelijk afvalwater wel voor CZV en biochemisch zuurstofverbruik, maar niet voor het stikstof- en fosfortotaal haalbaar zijn voor mestverwerking.

Mede op basis van deze BBT-studie werden de sectorale milieuvorwaarden vastgesteld onder de nieuwe afdeling 5.28.3 'Bewerking en verwerking van dierlijke mest', die bij besluit van de Vlaamse Regering van 19 januari 1999 in titel II van het Vlarem werd ingevoegd. De uitgangsbasis daarbij was dat gelijkwaardige normen als deze voor stedelijk afvalwater konden worden opgelegd. Aldus werd inzonderheid een norm voor CZV van 125 milligram per liter – de norm voor stedelijk afvalwater – vastgesteld.

Na de invoering van voormelde CZV-norm in titel II van het Vlarem, heeft de VITO in oktober 2002 een actualisatie doorgevoerd van haar BBT-studie. In de opdracht tot opmaak van deze tweede, aanvullende BBT-studie in 2002 werd de actualisatie van de vastgestelde normen niet meegenomen door de toenmalige regering. Het toenmalige begeleidingscomité, waarin ook de sector zitting heeft, heeft hierover geen opmerkingen gemaakt. De VITO-studie maande wat mestverwerking betreft aan tot voorzichtigheid.

Er is sedertdien geen bijkomend onderzoek geweest naar de invloed van de CZV-waarde op de reële zuurstofvraag. De bevoegde administratie – Aminal, afdeling Milieuvergunningen – is wel op algemene wijze bezig met een actualisatie van de

sectorale lozingsnormen. In het kader hiervan zal ook de lozingsproblematiek van mestverwerkings-bedrijven herbekeken worden.

Mevrouw Rombouts, u weet dat de mogelijkheid bestaat dat, als de sector een probleem heeft met de huidige sectorale normen, de sector zelf een gemotiveerd dossier kan inleiden tot wijziging van de sectorale voorwaarden, overeenkomstig de procedure beschreven in artikel 1.2.3.1 van titel II van het Vlarem. De Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, de SERV en de MiNa-Raad, geven hierover advies aan de Vlaamse Regering.

Mevrouw Rombouts, of de norm die u voorstelt, namelijk 1.000 milligram per liter als CZV-waarde haalbaar is, hangt af van de grootte en het debiet van de ontvangende waterloop. Ik hoop dat u zult begrijpen dat dit vanuit het oogpunt van het leefmilieu snel een problematisch gegeven wordt.

Conform de resolutie van 21 april 2004, die door de vorige regering niet werd uitgevoerd, zal ik aan het BBT-kenniscentrum van de VITO vragen een voorstel te doen van BBT-gerelateerde lozingsnormen.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister, ik hoop dat ik goed heb begrepen dat inderdaad wordt bekeken of de normen haalbaar zijn, en dat onderzoek gebeurt naar de beste beschikbare technieken.

Een BBT-studie gaat ervan uit dat de reeds vastgelegde normen niet meer in vraag worden gesteld. Ik hoop dat ik u goed heb begrepen, en dat deze normen wel herbekeken zullen worden en dat wel aanpassingen mogelijk zijn.

Mijnheer de minister, u zegt dat de norm afhankelijk is van het debiet van de ontvangende waterloop. We spreken hier over een fractie die niet meer biologisch afbreekbaar is. Of het meer of minder afbreekbaar wordt, is niet afhankelijk van waar het in wordt geloosd.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Rombouts, wat uw eerste vraag betreft, hebt u me goed begrepen. Uw tweede vraag is een technische discussie. Ik begrijp uw vraag goed, maar ik heb deze opmerking

Peeters

van mijn diensten gekregen. Ik ben heel voorzichtig om dat in twijfel te trekken, maar ik zal de opmerking meenemen.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister, ik wil inderdaad vragen de opmerking mee te nemen en de zaak te herbekijken.

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de minister, uw antwoord is tegelijkertijd duidelijk en onduidelijk. Het is duidelijk waar u stelt dat de vorige regering niets gedaan heeft met de goedgekeurde resolutie. Dat kan te wijten zijn aan de korte periode die nog restte om er iets mee te doen. Er zullen ook wel andere redenen een rol hebben gespeeld, maar dat laat ik vandaag even in het midden.

Een tweede duidelijkheid is dat de onduidelijkheid blijft bestaan. Mijnheer de minister, u zult laten bekijken wat kan en niet kan binnen een bepaald kader. Als er geen duidelijkheid komt, zullen we binnen afzienbare tijd – nog voor de zomer, als ik het goed heb begrepen – voor problemen staan.

Mijnheer de minister, ik wil u vragen duidelijkheid te verschaffen op het ogenblik dat u of iemand anders een ontwerp van decreet, een voorstel van decreet of een voorstel van resolutie indient inzake een nieuw mestdecreet. We moeten over alle elementen beschikken om de problemen op een degelijke manier te kunnen aanpakken.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, dat is een terechte vraag. Ik ga ervan uit dat iedereen die kan bijtreden. Met het nieuwe mestactieplan moeten we ook die problemen oplossen, anders hebben we maar half werk geleverd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de problemen met betrekking tot het decreet houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Deckmyn tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de problemen met betrekking tot het decreet houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten.

De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten, werd in de loop der jaren verscheidene keren aangepast. De wijzigingen en besluiten van de Vlaamse Regering die daarop gevolgd zijn, zorgen in een aantal gevallen voor onrechtvaardige belastingen voor eigenaars van gebouwen die op de lijst van leegstaande en verwaarloosde bedrijfsruimtes staan.

In bepaalde gevallen is er immers sprake van historische vervuiling van de gronden waarop de gebouwen zich bevinden. De OVAM is wettelijk verplicht om tot de sanering van die gronden over te gaan. Wie dergelijke bedrijfsgebouwen wenst te verkopen, heeft een probleem, want eerst moet de sanering voltooid zijn. Als de OVAM er door omstandigheden jaren over doet om die gronden te saneren, dan komen de eigenaars in de problemen omwille van de leegstandsbelasting.

Die belasting is een nuttig instrument, zeker tegen speculatie en kankerplekken in steden, maar we moeten ook rekening houden met de keerzijde van de medaille. Het probleem stelt zich vooral bij de verkoop van een pand. De nieuwe eigenaar is saneringsplichtig, want in het bodemattest staat vermeld dat het om een vervuilde grond gaat. In een aantal gevallen zal daardoor de koop niet doorgaan, waardoor de bodem niet zal worden gesaneerd. De leegstandsbelasting waarmee de bestaande eigenaar wordt geconfronteerd, kan voor grote panden hoog oplopen. Veel van die panden krijgen daardoor een negatieve waarde.

Deckmyn

Mijnheer de minister, bent u van deze problematiek op de hoogte? Dit probleem sleept al een hele tijd aan, dus is dit wellicht een retorische vraag.

Op welke manier denkt u deze problemen op te lossen?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Deckmyn, in deze kwestie zijn het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten en het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, van belang. In tegenstelling tot wat u in uw vraag formuleert, is het niet zo is dat de OVAM wettelijk verplicht is om over te gaan tot de sanering van de gronden van zodra er sprake is van historische vervuiling. Wel klopt het dat de overdracht niet kan gebeuren zonder sanering. In de praktijk kan dit tot problemen leiden. Ik ben daarvan inderdaad op de hoogte. We zullen in deze commissie zeker nog terugkomen op het bodemsaneringsdecreet en de aanpassingen. We moeten ons afvragen wat de alternatieven zijn indien de relatie tussen overdracht en sanering wordt losgelaten. Misschien kan de sanering worden gekoppeld aan de milieuvergunning. In elk geval kunnen we hierover een interessant debat voeren.

Door toepassing van artikel 48 van het bodemsaneringsdecreet bestaat de mogelijkheid om een overdracht versneld te laten plaatsvinden. Belangrijk daarbij is dat er een voldoende grote sociaal-economische motivatie is. In de praktijk wordt hiervan gebruik gemaakt bij splitsing van bedrijven en bij faillissementen. Bij kleinere projecten moeten we ons afvragen wat de criteria zijn voor de toepassing van artikel 48. In het licht van de aanpassing van het bodemsaneringsdecreet moeten we dit eens bekijken. Ons uitgangspunt moet blijven dat er moet worden gesaneerd. Ook de problematiek van de ambtshalve sanering moet opnieuw aan de orde worden gesteld, want niet alleen op budgettair vlak, maar ook op het gebied van de procedure en de aanpak, zijn verbeteringen mogelijk. Misschien moet artikel 48, dat een oplossing biedt aan uw probleem, worden verfijnd.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord, want ik heb begrepen dat aan de zaak zal worden gewerkt.

Mijn vraag was gebaseerd op een concreet probleem waarop ik attent werd gemaakt. Eigenaars worden zeker nog met dergelijke problemen geconfronteerd. U had het over faillissementen, grote zaken en bedrijven, maar dit probleem betreft een kleinere zaak. Mensen kregen via een erfenis een bepaald bedrijfspand in hun bezit en willen dat verkopen. Dat lukt echter niet, waardoor ze nu gevangen zitten tussen wal en schip. Het bodemattest bepaalt immers dat moet worden gesaneerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.51 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

